10/03/2021

Η ευχή είναι καθήκον κάθε πιστού αρκεί να λέγεται απλά και ταπεινά

/ Αγιορείτικα

Παρούσης της ευχής (Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με), δεν παραδίδεται ο άνθρωπος στον αναμένοντα πειρασμό, διότι η παρουσία της είναι νήψη και η ουσία της είναι προσευχή· επομένως, «ο άγρυπνων και προσευχόμενος ού μη εισέρχεται, είς πειρασμόν».

Ύστερα, δεν παραδίδεται σε σκοτισμόν ο άνθρωπος, ώστε να παραλογίση και σφάλλη στην κρίση και απόφαση του. Μετά, δεν πίπτει σε ραθυμία και αμέλεια πού είναι η βάση πολλών κακών. Και πάλιν, δεν νικάται από πάθη και αδυναμίες όπου είναι αδύνατος και ιδίως όταν τα αίτια παρευρίσκωνται κοντά. Απεναντίας, αυξάνει ο ζήλος και η ευλάβεια του. Γίνεται πρόθυμος για αγαθοεργία. Πραύνεται και αμνησικακεί.

Αυξάνει δε από ημέρας σε ήμέραν την προς τον Χριστόν πίστη και αγάπη του και αυτό τον ερεθίζει προς όλες τις αρετές. Έχομε πάρα πολλά παραδείγματα συγχρόνων ανθρώπων, και ιδίως νέων, πού με την καλή συνήθεια της ευχής έσώθησαν από τρομερούς κινδιινους η πτώσεις σε μεγάλα κακά η και από θανατηφόρα συμπτώματα.

Επομένως η ευχή είναι καθήκον κάθε πιστού, κάθε ηλικίας και γένους και καταστάσεως, ασχέτως χώρου και χρόνου και τρόπου. Με την ευχή ενεργοποιείται η θεία Χάρις και δίδει λύσεις σε προβλήματα και πειρασμούς πού απασχολούν τους πιστούς, ώστε, κατά την Γραφή, «πάς ός αν επικαλέσηται το όνομα Κυρίου, σωθήσεται».

Δεν υπάρχει κίνδυνος πλάνης, όπως διαδίδεται από μερικούς αδαείς, αρκεί μόνο να λέγεται η ευχή με τρόπον απλό και ταπεινό.

Είναι πολύ απαραίτητο, όταν λέγεται η ευχή, να μην παριστάνεται στον νού καμμιά εικόνα, ούτε του Δεσπότου μας Χριστού ύπό οιανδή-ποτε μορφήν, ούτε της Κυρίας Θεοτόκου, η κάποιου άλλου προσώπου η παραστάσεως. Η εικόνα είναι ο τρόπος του σκορπισμού του νού. Πάλιν διά μέσου της εικόνος γίνεται η είσοδος των λογισμών και της πλάνης. Ο νους να μένη στην έννοια των λόγων της ευχής και με πολλή ταπείνωση να έκδέχεται ο άνθρωπος το θείον έλεος.

Οι τυχόν φαντασίες, η φώτα, η κινήσεις και κρότοι και θόρυβοι είναι απαράδεκτα, ως διαβολικά τεχνάσματα προς παρεμπόδιση η παραπλάνηση. Ο τρόπος της παρουσίας της Χάριτος στους εισαγωγικούς είναι χαρά πνευματική η δάκρυα ήρεμα και χαροποιά η ήρεμος φόβος έκ της μνήμης των αμαρτιών προς αύξησιν του πένθους και του κλαυθμού.

Προοδευτικά η Χάρις γίνεται αίσθηση της αγάπης του Χριστού, οπότε εξαφανίζεται τελείως ο μετεωρισμός του νού και θερμαίνεται η καρδιά στην αγάπη του Θεού τόσον, ώστε νομίζει ότι άλλο δεν θα αντέξη. Άλλοτε πάλι σκέπτεται και θέλει να μείνη για πάντα όπως ακριβώς ευρίσκεται και να μην ζητά τίποτε άλλο να ίδή η να άκούση.

Όλα αυτά και διάφορες άλλες μορφές αντιλήψεως και παρηγοριάς είναι εισαγωγικά σε όσους προσπαθούν να λέγουν και κρατάνε την εύχήν, όσον από αυτούς εξαρτάται και δύνανται. Έως αύτού του σημείου, πού είναι τόσον απλά, νομίζω ότι κάθε ψυχή πού έβαπτίσθη και πολιτεύεται ορθόδοξα μπορεί να το έφαρμόση και να ευοιοχεται στην πνευματική αυτή ευφροσύνη και χαρά, έχοντας ταυτοχρόνως και την θεία σκέπη και βοήθεια σε όλες τις πράξεις και ενέργειες

της.

ΓΕΡΩΝ ΙΩΣΗΦ ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΝΟΣ

Αθωνικά Μηνύματα, Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 8, γ' Έκδοσις, Έκδοσις Ιεράς Μεγίστης Μονή του Βατοπαιδίου, Άγιον Όρος 1999